

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W.
przeciwko "U." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 24 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 28 września 2021 r., sygn. akt VII AGa 519/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądza od S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz "U." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 września 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VII AGa 519/20 z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko U. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę, na skutek

apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2019 r. (pkt I lit. a-c) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo i w związku z tym zmodyfikował rozstrzygnięcie o kosztach procesu przed Sądem pierwszej instancji, a także (pkt II) orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powódka skargą kasacyjną z 5 stycznia 2022 r. zaskarżyła powyższy wyrok w całości, wnosząc o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości oraz przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego; ewentualnie, w razie uznania przez Sąd Najwyższy, że zachodzą przesłanki określone w art. 398¹⁶ k.p.c., o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy, zgodnie z żądaniem pozwu przez oddalenie apelacji pozwanej oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych; a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi.

Pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 31 marca 2022 r. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości, których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy, który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2022 r., I CSK 2371/22 i powołane tam orzecznictwo).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, z 15 października 2002 r., III CZP 66/02).

W ocenie skarżącej, rozstrzygnięcia wymaga istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu: że przy ustalaniu istnienia adekwatnego związku przyczynowego art. 361 § 1 k.c. w ramach ustalenia odpowiedzialności kontraktowej niedopuszczalne jest formułowanie jako jego elementu, zachowania (działania lub zaniechania) pokrzywdzonego wpływającego na ustalenie przyczynienia się pokrzywdzonego do powstania szkody i określenia jej rozmiarów.

Zdaniem Sądu Najwyższego powódka nie zdołała sformułować w sposób prawidłowy zagadnienia prawnego. Zamiast postawić pytanie prawne, wskazując przy tym na powstające na jego tle trudności interpretacyjne oraz argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, ograniczyła się do postawienia konkretnej tezy, prowadząc w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wywód prawny na jej potwierdzenie. Ostatecznie skarżąca nie wykazała, aby pozornie sformułowane przez nią zagadnienie prawne i jego rozstrzygnięcie było istotne zarówno dla oceny skargi kasacyjnej, jak i dla orzecznictwa. Podkreślenia wymaga, że w analizowanej sprawie Sąd Apelacyjny w żaden sposób nie zajmował się przyczynieniem pokrzywdzonego do powstania szkody i określenia jej rozmiarów, a odmiennie niż Sąd Okręgowy ocenił związek przyczynowy między szkodą, a działaniem pozwanego, która to ocena – ze wszech miar prawidłowa – doprowadziła do oddalenia powództwa.

Odnosząc się do wskazanej jako ewentualna przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3436/22). W ocenie Sądu Najwyższego skarżąca nie wykazała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, z uwagi na wadliwość ewentualnego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do przyjęcia i jego uzasadnienia. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wskazuje przepisu lub przepisów, które miały zostać w ocenie skarżącej w sposób oczywisty przez Sąd drugiej instancji naruszone. Ponadto argumentacja skarżącego sprowadza się w zasadzie do zakwestionowania dokonanej przez Sąd oceny dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych, co jest niedopuszczalne. Podkreślić należy, iż

zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku Sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.